

**“Nu helpt
ze mij!”**

- Zus van Colette -

▲ Colette (l) en haar grote zus Jacky (r)

“Vandaag helpt Colette me om kindertruien te breien. Nooit gedacht dat Colette mij ooit zou helpen. Jarenlang was het net andersom. We hebben samen al een heel parcours afgelegd. Vol uitdagingen, maar ook vol liefde voor elkaar.”

“Enkele weken na de geboorte, begon mijn moeder zich zorgen te maken over Colette. Ze bewoog niet veel, ze groeide nauwelijks. Volgens de ziekenhuisarts was alles in orde met haar. Toen ze een half jaar oud was, werd het steeds duidelijker dat Colette anders was.”

- Een enorme dreun om te verwerken -

“We brachten haar naar het centrum voor personen met een beperking van de Broeders van Liefde. Daar kregen mijn ouders voor het eerst te horen dat ze het syndroom van Down had. Iets waar we nog nooit over hadden gehoord. “Wat kunnen we doen om haar te genezen”, vroegen m’n ouders. “We kunnen haar medicijnen en kiné geven om sterker te worden, maar we kunnen Colette niet veranderen, ze zal altijd anders zijn”, zei de arts. Dit was voor mijn ouders een enorme dreun om te verwerken. Ze hoopten nog op genezing via gebedsdiensten, maar ook dit gaf geen resultaat.”

“De shock was zo groot dat m’n ouders hun aandacht vooral op de andere kinderen begonnen te richten. Colette moest altijd thuis blijven en er werd maar weinig met haar gepraat. Colette richtte zich steeds meer op mij ook al was ik nog maar een tiener. We raakten heel gehecht aan elkaar. Ik was er steeds voor haar. Ze voelde zich heel goed bij haar *dada*, haar grote zus.”

“Toen ik trouwde en in de stad ging wonen bij mijn man, had Colette het heel moeilijk. Ze had constant woede-uitbarstingen bij mijn ouders thuis. Op een dag kwam ze bij ons op bezoek. Maar na twee dagen wou ze niet meer terug naar mijn ouders. Ze weigerde halsstarrig. Mijn man en ik besloten toen om haar bij ons op te nemen.”

“Ik neem haar overal mee naartoe. Ik wil haar niet verstoppen zoals mijn ouders vroeger deden. Ik doe samen met haar boodschappen, we gaan samen naar de kerk, naar de eettent om de hoek, naar de filmzaal, ... Vroeger kon Colette

zich enkel verstaanbaar maken met gebaren. Maar door de vele sociale contacten die ze heeft, kan ze nu toch vlot praten.”

“Ze is heel geliefd bij de burens van onze woonblok. Iedereen zorgt nu mee voor haar. Ik heb hen eerst uitgelegd dat ze Colette moeten aanvaarden zoals ze is. Met haar talenten en haar beperkingen waar ze zelf niet voor gekozen heeft. Op die manier heb ik de vooroordelen over haar meteen de kop ingedrukt. De buurmeisjes zijn nu gek op haar en er is altijd wel iemand van de volwassenen om even op haar te passen als ik er niet ben.”

“Colette is nu 16 en gaat ondertussen al 7 jaar naar de Ecole de Vie. Ze vond het heel belangrijk om net als haar vriendinnen ook naar school te kunnen. In het begin leerde ze vooral om voor zichzelf zorg te dragen: zich wassen, aankleden, tanden poetsen, netjes eten, ... Maar ondertussen kan ze al veel meer dan dat.”

**- Zelf beignets maken?
Ik dacht dat ze een
grapje maakte -**

“Dit had ik nooit durven hopen. Op een dag zei ze dat ze op school beignets had leren maken en dat ze er nu thuis ook eens wou bereiden. Ik dacht dat ze een grapje maakte. Ik vroeg haar wat ze daarvoor nodig had, en tot mijn grote verbazing kon ze alle ingrediënten feilloos opsommen. Nu maakt ze beignets

als de beste bij ons thuis.”
“Colette is haar laatste jaar gestart op de *Ecole de Vie*. Ze kan voor zichzelf zorgen, helpt ons in het huishouden en zal zelfs later wat geld kunnen verdienen door beignets te verkopen of mij te helpen bij het breien.”

**- Ze is ontzettend trots
dat ze dit voor mij kan
doen -**

“Ik vind het ongelooflijk dat de leerkrachten van de Ecole de Vie erin geslaagd zijn om haar zo'n grote stappen te laten zetten. Nu is ze echt een hulp voor mij. Als ik eens ziek ben en het huis niet uit kan, dan kan ik haar om boodschappen sturen, dan doet ze de afwas, poetst ze, maakt ze het eten klaar... Als ik even weg ben, begint ze spontaan het huis op te ruimen. Ze is ontzettend trots dat ze dit voor mij kan doen. En ik, als haar grote zus, ben dan even fier op haar!”

“De school heet heel toepasselijk “Ecole de Vie”: wat ze daar leert, heeft een reusachtige impact op de rest van haar leven.”

